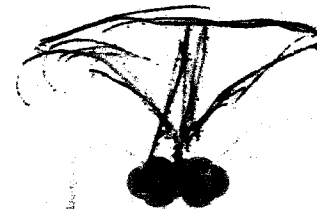

● ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ: ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΛΛΑ
ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΙΔΙΟΥ: ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙ-
ΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ Γ. ΒΑΛΕΤΑ: ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΗΓΗΣ"
1948

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΑΓΝΩΣΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΙΖΥΗΝΟΥ: ΜΑΖΙ ΜΕ ΑΛΛΑ
ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΙΔΙΟΥ: ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙ-
ΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟ Γ. ΒΑΛΕΤΑ: ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΑΘΗΝΑ - ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΗΓΗΣ"
1948

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΜΑΣ
ΓΡΑΜΕΝΟ ΣΤΑ 1884 ΣΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

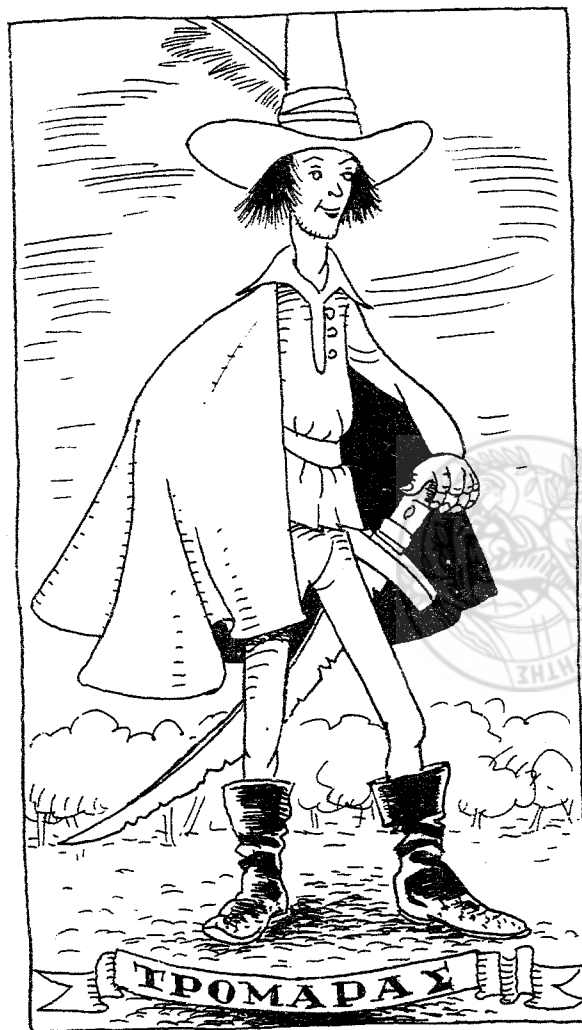
Ἐλπίζω ὅτι δά προτιμήσεις εἰς πᾶν
ὅτι γράφεις τὸ φυσικὸ καὶ ἀπέριττο
ἀλλ' ἐκφραστικὸ τοῦ κοινωνικοῦ λό-
γου ὕφος...

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

135411

εἰς τὸν Τρομάρα συναισθάνθη τὸ ἐλάτ-
τωμά του καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ κατα-
πολεμήσει... καὶ ἦτο θυμωμένος μετὰ τὸν
ἑαυτὸν του, διότι τόσον καιρὸν δὲν ἐκα-
τάλασε τὸ λάθος του... (σελ. 7)

Ο ΤΡΟΜΑΡΑΣ

Ο Τρομάρας ήταν έξυπνο και άξιο παιδί, αλλά ήταν κατά δυστυχία πολύ ισχνό και αδύνατο. Και το χειρότερο από όλα είχε ένα μεγάλο ελάττωμα. Έτρώμαζε και από το πλέον ασήμαντο πράγμα. Το ελάττωμα τουτο, ως είπαμε την αλήθεια, δεν ήταν από μιας αρχής φυσικό του.

Μερικά άτακτα παιδιά, από αυτά που δεν πηγαίνουν εις το σχολείο, κρυμένα όπισω από ένα τοίχο μίαν έσπέρα, τον έξιπασαν έξαφνα τόσο δυνατά που του έσουντάραξαν μιά δια πάντα τα νεύρα του και τον έκαμαν από τότε δυστυχή και αξιολύπητο. Διότι από τότε όχι μόνο έκιτρίνισε και έμεινε ισχνός και αδύνατος, αλλά και άρχισε να παραφοβάται και από το ελάχιστο πράγμα.

Ένας κρότος, μία σπίδα, μία μυία, που εκάδιζε εις το χέρι του έκαμνε να εξαφνίζεται και να τρομάζει. Διά τουτο, τα παιδιά του δρόμου του έκόλησαν το παρόνομα και τον έφώναζαν Τρομάρα. Πάνω Τρομάρα, κάτω Τρομάρα, το ένιωσεν ή γειτονιά και ο καημένος ο Θανάσης, διότι αυτό ήτο το καθαυτό του όνομα,

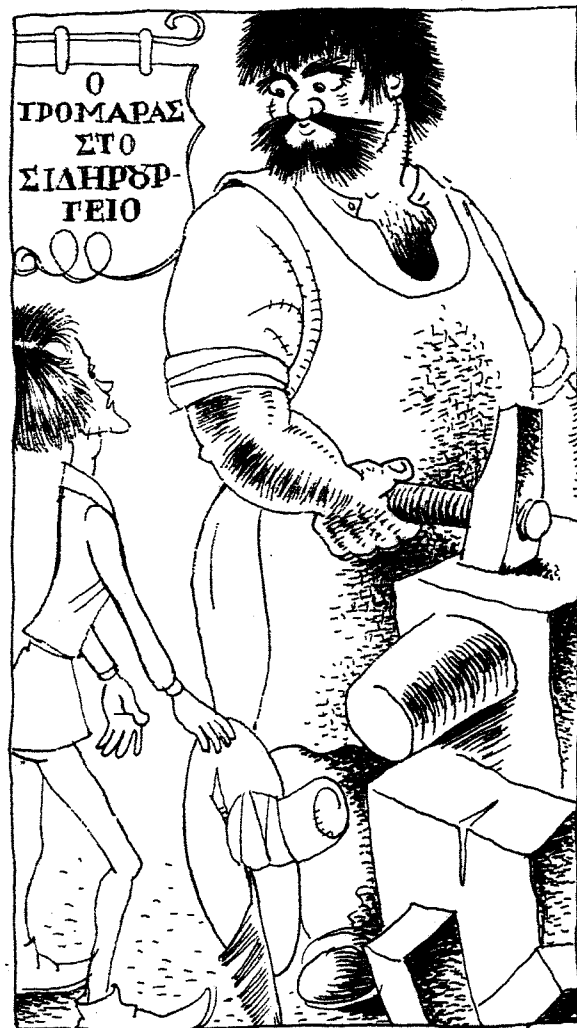
ρουργός τόν ειρωνεύετο, διότι τόν είδε τόσο λεπτό και μονοκόματο. Μ' όλον τούτο δέν έντροπιάσθη, διότι αυτό δέν ήτο κυρίως σφάλμα του.

—Όπως αγαπās, είπε εις τόν σιδηρουργό και έστράφη νά αναχωρήσει.

Ό σιδηρουργός που τόν είδε έτσι ατάραχο, του έκαμε έντύπωση και τόν έφώναζε όπίσω.

—Βλέπω πώς είσαι γνωστικό παιδί, του είπε, διότι δέν τά χάνεις έτσι εύκολα. "Αν σ' άρέσκει ή έπιστήμη μου, μέ τήν εύχή του Θεού κόπιασε νά λάμνεις τά φυσερά.

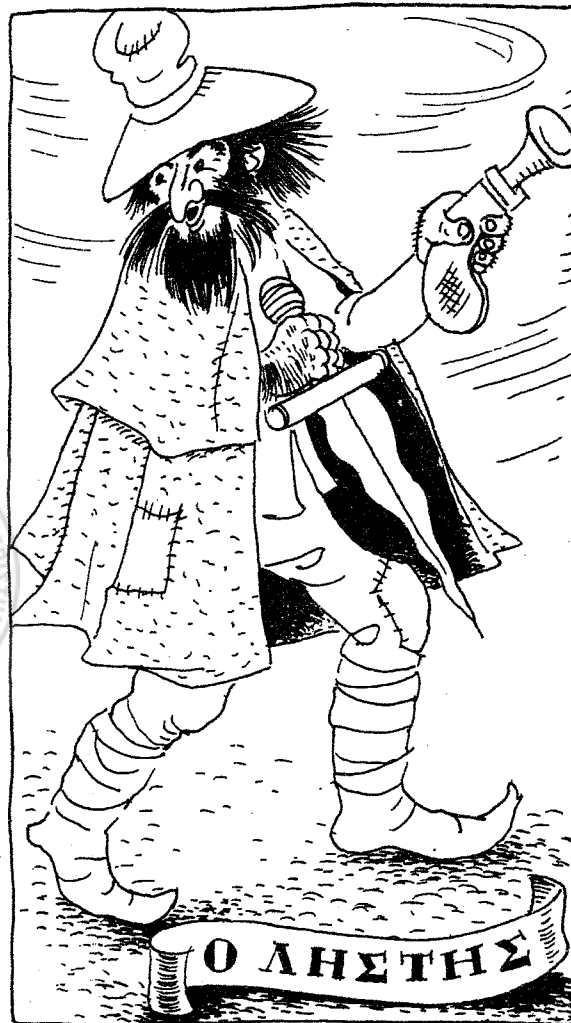
Ποιός δέν γνωρίζει τί τρομερή βοή κάμνουν τά μεγάλα φυσερά του σιδηρουργείου; Όταν ό Τρομάρας άρχισε νά τά κινεί, του έφάνη πώς έξαπολύθηκαν όλοι οί δυνατοί άνεμοι και ήλθεν ό χαλασμός του κόσμου. Έν τούτοις δέν τά έχασε, διότι έντροπιάσθη νά φανεί κατώτερος από τήν υπόληψη που του είχεν ό μάστορής του. Και έξυπνος καθώς ήτον, έσκεφθη μόνος του και είπεν: «"Αν δέν ήκουα αύτή τή βοή, είμαι βέβαιος πώς δέν δά έτρόμαζα διόλου. Και αν αντί τής βοής ήκουα τή φωνή μου τήν ίδια, πάλι είμαι βέβαιος πώς δέν δά έτρόμαζα διόλου. Για, άς δοκιμάσω!..»

Πού νάξευρε αὐτός, πῶς ὁ Τρομάρας ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὴν κούρασή του, χωρὶς νὰ τὸ θέλει! Ἔτσι λοιπὸν ἐπλησίασε σιγᾶ-σιγὰ καὶ ἔσεισε τὸν ὦμο τοῦ Τρομάρα. Ἔ! καὶ νὰ ἦσουν ἐκεῖ νὰ ἐβλεpes τὸ φτωχὸ τὸν Τρομάρα, πῶς ἐτινάχθη ἀπὸ τὸν τόπο του! Καὶ ὅταν εἶδε τὰ κόκκινα μάτια τοῦ ληστοῦ καὶ τὲς μεγάλες μουστάκες του, πῶς τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ὄρchiσαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά του καὶ νὰ κτυποῦν τὰ δόντια του! Μὰ ἔλα, ποῦ ὁ ληστής ἐσχημάτισε μιὰ φορὰ τὴν ἰδέα του! Ὁ Τρομάρας τὸ ἔκαμνε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ὁ ληστής ἐνόμιζε πῶς τὸ ἔκαμνε ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ τὸν καλοπιάνει, διὰ νὰ τὸν ἡμερώσει.

— Συμπάδια, ἡρώα μου! τοῦ εἶπε. Μὴν τὸ πάρεις γιὰ κακὸ, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ θυμώνεις τόσο. Ἄν τὸ ἤξευρα δὲν σ' ἐνοχλοῦσα. Ἐνόμισα πῶς εἶχες κοιμηθεῖ ἀρκετὰ καὶ εἶπα νὰ κάμομεν ὀλίγη κουβέντα, γιατί, καθὼς βλέπεις, ἐβαρέθηκα τὴ μοναξιά.

Ὁ Τρομάρας, μ' ὅλη τὴ φρίκη, δὲν ἔχασε τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ἐνόησε ἀμέσως τὴν ἀπάτη, εἰς τὴν ὁποία εὕρισκετο ὁ ληστής. Δι' αὐτὸ ἔτρεμε τώρα ἐπίτηδες καὶ ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ

σποίηδη πώς τραβά: «Έγια μόλα, έγια λέσα.

«Βρέ νά πάρ' ή όργή!» είπεν ό ληστής μέσα του. «Καλά τό είπα έγώ, πώς αύτός είναι χεροδύναμος άνδρωπος! Είται καλός νά μάς ξεριζώσσει όλο τό δάσος!»

Καί από φόβο μήπως ανακαλυφθεί τό σπήλαιό του, έπήρε τό άξινάρι, έκοψε τά ξύλα που έχρειάζετο καί έτσι ό Τρομάρας τήν έγλύτωσε καί πάλι, χωρίς νά προδοθεί.

Άλλά όταν έφθασαν είς τό σπήλαιο, είδαν πώς δέν είχαν νερό.

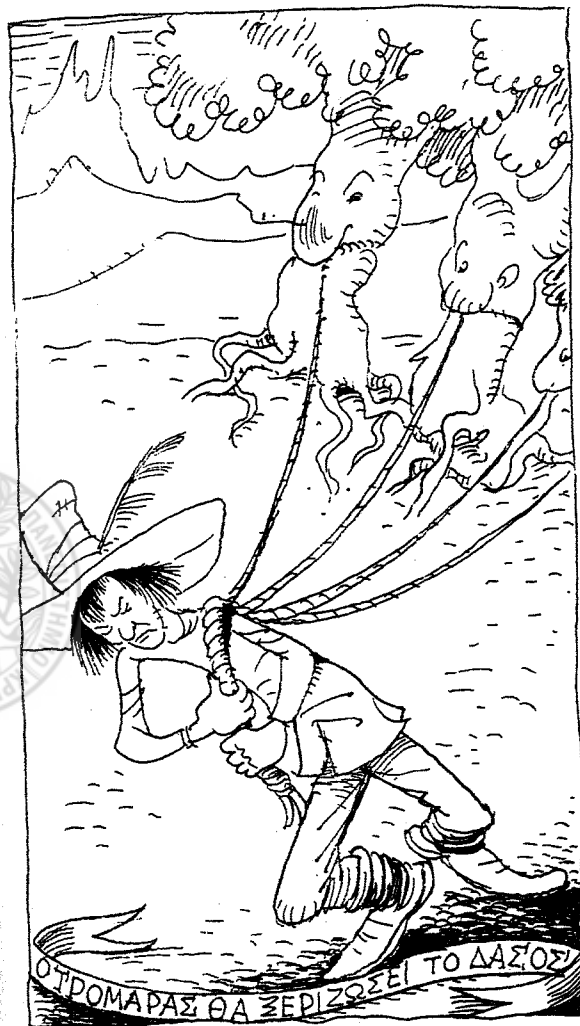
— Μοϋ κάμνεις τή χάρη, σύντροφε, είπε ό ληστής, νά άρπάξεις μία στάλα νερό άπό τό πηγάδι;

— Μετά χαράς, σύντροφε, είπεν ό Τρομάρας καί έπήγε νά φέρει τό νερό.

Άλλ' όταν έπήγε είς τό πηγάδι, είδε ότι ό κουβάς ήτον μεγάλος ώσάν καδ καί τό πηγάδι βαθύ σαράντα όργυιές καί ό Τρομάρας, που δύναμη νά τραβήξει καί νά βγάλει τό νερό!...

«Ε! τώρα πιά έχάθηκα!» είπε μέσα του. «Τώρα πιά δέν ύπάρχει τρόπος νά γλυτώσω. Θα καταλάβει, πώς τόν κοροϊδεύω καί δά μέ σκοτώσει».

Άλλά, ένώ έσκέπτετο αύτά, βλέπει παραπέρα τήν άρπάγη, δηλαδή τό έργα-

θά φοβηθοῦν νά τό κάμουν, διά νά μή σκοτώσουν καί τό Νομάρχη μαζί μ' ἐμέ;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ ληστής, αὐτό δέν τό ἐσκέφδηκα. Τί εὐτυχία νά ἔχει κανένας τέτοιο σύντροφο!

— Φθάνει μόνο νά κάμεις ὅ,τι σοῦ εἶπα καί νά μή φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ Τρομάρας.

— Ἄ μπά! εἶπε ὁ ληστής, ἐγώ νά φοβοῦμαι; Φέρ' ἐδῶ τὰ σίδερα!

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Τρομάρας ἐκλείδωσε τοῦ ληστοῦ τὰ χέρια εἰς τὰ σίδερα καί τόν ἔφερε εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπίτι, ὅταν ἐπῆρε νά νυκτώνει. Φαντασθῆτε τή χαρά τοῦ Νομάρχου, ὅταν τόν εἶδε! Ἔτρεξε μέ τὸ νυκτικό του σκοῦφο καί μέ τές παντούφλες καί ἄνοιξε τή θύρα καί τοὺς ἔμπασε μέσα, καί ἔκραξε τοὺς ὑπηρέτας καί τὰς ὑπηρετρίας νά ἔλδουν εἰς βοήθεια.

Ἐννοεῖτε πῶς ὁ ληστής ἐπερίμενε τὸν Τρομάρα νά τοῦ ξεκλειδώσει τὰ χέρια καί νά φορτωθεῖ τό Νομάρχη, νά τόν πάγει εἰς τό σπήλαιό του. Ὅταν ὁμως εἶδε πῶς τὸ πράγμα ἐβράδυνε,

— Σύντροφε! εἶπε εἰς τὸν Τρομάρα, καιρός! Τί στέκεις! Δέν τὸν φορτώνεσαι νά τὸν πᾶμε; Ἔτσι δέν μοῦ ὑπεσχέδης;

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ ΤΟΥ ΧΩΡΑΦΙΟΥ

Ὁ Μπαρμπαστάδης ἔσπειρε σιτάρι εἰς τὸ χωράφι του διὰ νὰ φυτρώσουν στάχια, νὰ μεγαλώσουν, νὰ μεστώσουν, νὰ κιτρινίσουν. Καὶ ἔπειτα νὰ τὰ θερίσει καὶ τὰ ἀλωνίσει ὁ Μπαρμπαστάδης, νὰ βάλει τὸ σιτάρι εἰς τὰ σακιά, νὰ τὸ πάγει εἰς τὸ μύλο, νὰ τοῦ τ' ἀλέσει ὁ μυλωνάς· νὰ τὸ πάγει ἀλεσμένο ἀλεύρι εἰς τὸ σπίτι του μετὰ τὸ γάϊδαρό του, νὰ τὸ ζυμώσει ἡ κυρὰ Στάδαινα, νὰ κάμει πῆτες καὶ ψωμιά καὶ νὰ φάγουν τὰ παιδάκια του.

Ἀλλὰ τὰ πουλιά δὲν ἤξεύρουν διατι τὸ ἔσπειρε τὸ σιτάρι ὁ Μπαρμπαστάδης. Νομίζουν ὅτι τὸ ἔσπειρε δι' αὐτά. Καὶ πετοῦν λοιπὸν μέσα εἰς τὸ χωράφι καὶ τρώγουν ὅσον ἢμποροῦν.

Ὁ Μπαρμπαστάδης ὅμως δὲν εἶν' διόλου εὐχαριστημένος. Καὶ διὰ νὰ τοῦ τρώγουν τὰ πουλιά τὸ σιτάρι το ἔβαλε μέσα εἰς τὸ χωράφι του ἓνα φύλακα. Κοιτάξετε τὴν εἰκόνα διὰ νὰ ἴδῃτε ποῖός εἶν' αὐτός ὁ φύλακας.

Ἀπὸ μακρὰν μετὰ αὐτὸ τὸ φόρεμα καὶ τὸ καπέλο ὁμοιάζει μετὰ κύριο... ἀλλὰ πολὺ κακονδυμένο κύριο.

και τί κλέπτης; Ένας ποντικός! Όρμα λοιπόν εμπρός, όσο φθάνει ή αλυσίδα του.

— Θα στραγγουλίσεις τό λαιμό σου! του λέγει ό ποντικός.

— Άχ! άς ήτανε μακρύτερη ή αλυσίδα μου κι' έβλεπες!

— Θα έπήγαινα πιό παρά πίσω!

— Άς μπορούσα νά τή σπάσω, τότε νά βλεπες.

— Θα έτρεχα γρήγορα μέσα στην τρύπα μου! Δεν σε φοβούμαι!

Και ό αυθάδης ποντικός, βέβαιος ότι δεν ήμπορεί νά τόν κάμει τίποτε ό δεμένος Νέστωρ, τολμά και πλησιάζει τό στάχι εις τή μύτη του έχθρου του. Ό Νέστωρ, έξω φρενών από τό θυμό του, πηδά μέ τόση όρμή πού τό βαρέλι τρίζει... Και ό αυθάδης αλλά δειλός ποντικός τό ρίχνει εις τή φευγάλα, άφου επέταξε χάμου τό στάχι!

— Άχ! άχ! λέγει ό Νέστωρ κατευχαριστημένος από τή νίκη του, φόβο πού τόν έπήρε!.. έγλύττωσα τό στάχι, δεν δά τό φάγει, έφάνηκα πιστός φύλαξ. Άχ και αν πέσεις ποτέ εις τά δόντια μου, κύρ ποντικέ, δά σε μάθω νά σέβεσαι τήν ιδιοκτησία του άλλου... και έμέ τό Νέστορα.